

(σελ.102-103)

[...] Φτάνοντας κάτω, πήραμε την Αλέα των Κύκνων. Δεξιά κι αριστερά, ο Σηκουάνας και τα φώτα στις αποβάθρες. Είχα την αίσθηση ότι ήμουν στο κατάστρωμα ενός πλοίου που είχε προσαράξει μες στη νύχτα [...] Ήμαστε στο τέλος της αλέας, απέναντι από το Άγαλμα της Ελευθερίας. Ένα παγκάκι δεξιά. Δεν ξέρω ποιος απ' τους δυο μας πήρε την πρωτοβουλία να καθίσουμε, ή αν είχαμε κι οι δυο συγχρόνως την ίδια ιδέα [...]

